

Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 2551) samt dets *Overgang til tredje Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om kommunale Foranstaltninger i Anledning af Dyrtiden og om Dækning af overordentlige kommunale Udgifter.

Forhandlingen genoptoges.

Jensen-Sønderup: Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), der talte i Slutningen af Mødet i Gaar, gjorde gældende, at det i Virkeligheden var en Statsopgave, der her var Tale om at løse, og gjorde i den Anledning forskellige Indvendinger — saa vidt jeg forstod — baade mod Princippet i Lovforslaget og mod dets Enkeltheder. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaaer, hvordan det ærede Medlem, selv om han gaar ud fra, at det er en Statsopgave, vil kunne faa denne Statsopgave løst uden at tage Kommunalbestyrelserne til Hjælp. Jeg forstaaer det saa meget mindre, som jeg synes, det ærede Medlem meget stærkt understregede, at der ikke kunde siges at være nogen almindelig Nødtilstand. Det ærede Medlem sagde, at det maatte indrømmes, at der var mange, der trængte, store Dele af Befolkningen maatte siges at være trængende, endog i ret udstrakt Grad, forstod jeg. Men hvordan det ærede Medlem tænker sig at kunne afhjælpe den Nød, som han selv indrømmer er til Stede, uden at man i meget stor Udstrækning lægger Beslag paa Kommunalbestyrelsernes Medvirken, forstaaer jeg ikke. Jeg er i saa Henseende fuldstændig enig i Lovforslagets Princip og altsaa enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), der har talt som Ordfører for mit Parti, i, at Lovforslaget bygger paa et rigtigt Princip, og jeg synes saa, at der er mindre Grund til at strides om, hvorvidt det her drejer sig om en Statsopgave eller ikke.

Princippet er i sig selv godt, nemlig at man overlader til Kommunalbestyrelserne som dem, der kender Forholdene bedre, end nogen Statsmyndighed kan, at hjælpe der, hvor der er Trang, at løse de Opgaver, som paa de forskellige Steder trænger til at løses. Men samtidig erkender man, at det hele Samfund skal

have sin store Part af Byrden derigenem, at man lader Staten tage Halvdelen af Udgifterne derved. Jeg synes, det er et godt Princip at benytte Kommunalbestyrelserne og lade Kommunerne betale deres Part af Udgifterne, medens Staten yder sin Part som en Refusion, saadan som det er foreslaaet her. Jeg tror ikke, der med Rette kan gøres nogen Indvending mod det. At gøre noget saadant, som jeg syntes til en vis Grad laa i, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds udtalte, nemlig at lade Staten afholde alle Udgifterne, vil dog vist ikke gaa an, forudsat, at det bliver Kommunalbestyrelserne, der skal tage Bestemmelse om, paa hvilken Maade og i hvilken Udstrækning Hjælpen skal ydes. I saa Henseende synes jeg, at det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) har saa fuldstændig Ret i, hvad han sagde under Behandlingen af Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse, at det er et for al sund Økonomi uheldigt Forhold, at een Myndighed skal skaffe Pengene til Veje, medens en anden skal have ubegrænset Ret til at anvende disse Penge. Dette er en meget fornuftig og god Tanke, som det glæder mig ikke mindst, at netop et Medlem af Socialdemokratiet saa stærkt har fremhævet, som det ærede Medlem gjorde i den Tale, jeg her har citeret et Par Linier af, og som staaer Spalte 272 i Folketingstidenden for den overordentlige Samling 1915. Jeg gaar ud fra, at der let kan blive Enighed om, at naar vi — hvad vi sikkert er nødt til — maa lade Kommunalbestyrelserne være dem, som skal iværksætte disse Foranstaltninger eller eventuelt yde en direkte Pengehjælp, er det nødvendigt for at opnaa en sund Økonomi, at ogsaa Kommunerne tager deres Part af de Udgifter, der kræves. Jeg hører til dem, der er glade over, at vi nu, efter at der, som det synes, er kommet Ro med Hensyn til det store og vigtige, men noget omstridte Spørgsmaal om Maksimalprisforanstaltninger, har faaet et Lovforslag — et Lovforslag, som jeg haaber bliver gennemført og forholdsvis hurtigt gennemført —, der overlader til de Myndigheder, som dog bedre end Ministeriet er i Stand til at se, hvilke Foranstaltninger der er nødvendige, at iværksætte disse.

Jeg hører ogsaa til dem, der tror, at vi med fuld Tryghed kan overlade de kommunale Myndigheder at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Jeg erkender, at de nødvendige Foranstaltninger er forskellige, alt efter de forskellige For-